

Bohoslužba 2. 7. 2023

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introit: Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach? (Žalm 27,1)

Pozdrav

Píseň: 640

Modlitba: Pane, ty jsi poslal své učedníky do celého světa, aby národy uslyšely radostnou zvěst. Tvé slovo je mocné a nezadržitelné a činí si nárok i na každého z nás. Učiň, aby v nás toto slovo působilo, a proměňovalo nás a naplň nás radostí ze tvých zaslíbení. Vždyť jsi připravil neviditelné poklady pro všechny, kdo tě milují; skutečnosti zdaleka přesahující naše naděje a očekávání. Vlej nám do srdce hlubokou touhu po tobě, abychom tě milovali nade všechno a získali zkušenost, že podivuhodně naplňuješ svá zaslíbení. Skrze našeho Pána a bratra Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a s Duchem svatým žije a vládne od věků na věky. Amen.

1. čtení: 2. Královská 4,8–17

Píseň: 342

2. čtení: Matouš 10,40–42

Kázání

Na počátku se podíváme na kontext – kdo a komu říká slova, která jsme právě slyšeli. Ježíš jimi končí svoji řeč ke dvanácti učedníkům. Poslal je na misijní výpravu a k tomu přidal další instrukce a upozornění. Třeba, že jejich služba má být bezplatná, ale také, že jim přinese nemalé riziko. A že On je důležitější než všechno ostatní a kvůli němu může vzniknout i napětí a rozdělení v rodinách. V závěru této řeči ale přichází něco povzbudivějšího – mluví se totiž o důstojnosti učedníků. Jsou totiž Ježíšovými vyslanci, posly a posel zastupoval toho, kdo jej vyslal do takové míry, že byl jako sám vysílající. Takže ten, kdo přijal posla, s ním přijal vlastně i jeho pána/paní.

V případě vyslanců Ježíšových se jde ještě dál: posledním, nebo spíše prvním článkem řetězce je samotný Bůh jako ten, kdo poslal Ježíše. Takže v tomto případě platí doslova známé úsloví *Host do domu, Bůh do domu*. Takový Boží posel je však zároveň nositelem požehnání. Ten, kdo jej přijme, kdo mu poskytne „pouze“ sklenici vody, která však byla v suché Palestině věcí docela zásadní, není zkrácen na odměně. Nejde ale jen o obyčejnou laskavost, soucit s člověkem na cestách. Ten, kdo takovému putujícímu učedníku poskytne pomocnou ruku, je nějak zasažen evangeliem, přijímá ho proto, že slouží Kristu. Zároveň s ním přijímá i jeho zvěst a pohostinností vyjadřuje svůj kladný postoj k Ježíši. Je mu tak zprostředkováno setkání s Ježíšem a tím i se samotným Bohem. A navíc se stává dalším článkem onoho řetězce, přijetím učedníka přijímá Krista a tím Boha.

V tomto napojení na Ježíše a přes něj až na Otce tkví důstojnost učedníků. A také na moci a hodnotě slova, které jim bylo svěřeno a které hlásají. Slova vyjádřeného chabými lidskými prostředky, a přece slova odjinud, slova zásadní důležitosti, které proměňuje životy. Jejich důstojnost je podpořena tím, že za jejich přijetí náleží odměna. Nezakládá se tedy na jejich vlivu či výkonech, ani na jejich pohlednosti, vzdělání či inteligenci.

A další povzbuzení spočívá v ujištění, že ani zdánlivě malý čin velkorysosti, dobroty se neztratí, nezapadne ve víru velkých dějin. Naopak, je uložen u Boha a bude oplacen. Ani nikdo z nás, ať si připadá sebevíce nepatrným, není před Bohem zapomenut a bezcenný.

Zvěstování, šíření evangelia, Ježíšova poselství, je jedním ze základních úkolů křesťanského společenství a týká se nějak i každého z nás. Máme se na něm podílet. Už v Novém zákoně a pak v dalších spisech rané církve však vidíme, že bylo potřeba rozlišovat mezi pravými a falešnými apoštoly, proroky apod. Přijímat pouze ty, kdo nehlásali bludné nauky nebo nevyužívali své postavení coby zdroj vlastního obohacení. Protože poskytnutou pomocí se člověk zapojuje do procesu šíření té či oné zvěsti.

Také dnes je tomu podobně. Ve světě, kde k nám zaznívá leccos, mnohdy dokonce protichůdné informace, musíme dobře vážit, čeho se přidržíme, čemu dáme důvěru, čím se necháme ovlivňovat. Je dobré se zeptat, jaké jsou pohnutky šířitelů zpráv. Míří jejich zájem k rozsévání nenávisti, násilí, lži, zmatku, anebo naopak? Přinášejí takové zprávy požehnání, což se ale nemusí vždy dít cestou bezbolestnou a nekonfliktní, anebo škodu a zmar? Platí to nejen, ale také pro oblast víry, náboženství. I v naší církvi existují různé názorové proudy. Nejsme schopni se shodnout na některých otázkách a máme naprosto protikladné postoje. A nejde zrovna o záležitosti okrajové, ale také nejspíše ne o ty nejzásadnější. Sebekriticky bychom se také mohli občas zamyslet nad tím, zda místo těch nejdůležitějších věcí neřešíme záležitosti menšího významu, ačkoli také potřebné.

Kromě nutnosti rozlišovat pravdu a lež je tady ještě nutnost volit metody. Jako společenství, jehož podstatným smyslem je šíření Ježíšovy zvěsti, musíme stále znovu promýšlet, jakým způsobem ji zvěstovat. Jak ji učinit srozumitelnou pro současného člověka, aniž by se něco ubralo na její závažnosti a radikálnosti. Evangelium musí být věcí veřejnou, nesmí se nechat zatlačit do kouta nebo se nechat zavřít mezi kostelními zdmi. Není naším majetkem. Ani když je nepohodlné vládnoucím kruhům či komukoli jinému, nesmí a nemůže být umlčeno. Víme, že i v dobách útlaku si najde cestu ven. Ale nesmí být němá ani v době svobody, kdy se zdá, že nikoho příliš nezajímá a kdy má nemalou konkurenci.

Jako členové tohoto společenství, církve, máme být do tohoto dění všichni nějak zapojeni. To je náš úkol, ale také naše výsada a důstojnost. Podílet se na šíření Božího království. Slova o této důstojnosti nám možná připadají zvláštní s ohledem na veškerou nedokonalost, slabost a hříšnost, kterou vidíme u sebe či na celé církvi. A přece... I v něčem tak pofiderním jako je společenství lidí, kterou církev zákonitě je, může působit Bůh, může zde přebývat a projevovat se Boží moc, Boží sláva. Veškerému zdání navzdory.

Nikdo z nás se nevěnuje misijní službě naplno jako plnoúvazkový misionář, nechodíme od domu k domu, od vesnice k vesnici jako to tehdy asi dělávali někteří z Ježíšových následovníků. Ostatně, ani když někde přijdeme na návštěvu, asi se naše hovory netočí příliš často kolem čistě náboženských témat. Přesto se však nemůžeme jen tak lehce vykroutit z nároku podílet se na šíření evangelia. Dostáváme k tomu příležitost i v obyčejných okolnostech a stačí k tomu obyčejné prostředky. Tak i my smíme a máme naplnit ty obyčejné okolnosti, běžné a ničím nevyčnávající chvíle života, vztahy a setkání vůni něčeho kristovského.

Píseň: 106

Přímluvy

S prosbou „Pane smiluj se“ předložme Bohu své přímluvy:

Prosíme za církev, aby zůstala věrná Kristovu evangeliu v jeho radikalitě a současně v lásce ke každému člověku bez výjimky. Pane smiluj se.

Prosíme za křesťanská společenství po celém světě, aby je Pán v rozbouřeném světě chránil před zmatkem a bezradností. Pane smiluj se.

Prosíme, abychom i v naší církvi dokázali zachovávat to, co je cenné a nenahraditelné a přitom se neuzavírali před přítomností a budoucností, ani před jinými názory. Pane smiluj se.

Prosíme za ty, kdo jsou pronásledováni a utlačováni pro své náboženské či politické přesvědčení, zvláště za všechny, kdo zažívají bezpráví v Bělorusku. Pane smiluj se.

Prosíme za pokoj ve světě, za povzbuzení pro všechny trpící a soužené, za odvahu pro všechny, jejichž dobré snahy se setkaly s nepochopením a protivenstvím. Pane smiluj se.

Děkujeme za všechny kvalitní a svědomité učitele a vychovatele a prosíme o dobré prožití prázdnin pro všechny členy našeho společenství. Pane smiluj se.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Píseň: 693

Ohlášky

- Výtěžek sbírky solidarity sborů činil 2 610,- Kč. Všem dárcům děkujeme.
- Uzavřeli jsme sbírku na doplnění Fondu charitativní a sociální pomoci, z něhož synodní rada uvolnila 250 000,- Kč jako pomoc lokalitám postiženým protržením hráze vodní nádrže Nová Kachovka na Ukrajině.
- Byla dokončena výmalba kostela, při této příležitosti se uskuteční dvě brigády na úklid kostela a jiné práce, a to v úterý 4. 7. od 14:30 a v sobotu 8. 7. od 10:00.
- V neděli 9. 7. se od 9:00 sejdeme ke společným bohoslužbám v Husově sboru CČSH na Legionářské ul. U nás bohoslužby nebudou!

Poslání: Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Římanům 12,1–2)

Požehnání: Bůh pokoje buď se všemi vámi. Amen.

Píseň: 302